

η'

Дойдоха момчетата с машините, бутнаха къщата, изравниха всичко със земята; с два камиона – всички боклуци извозиха. Магистрала ще има!

Възрастен човек с пепелява коса цял ден стоя и ги гледа, леко отворил вратата на колата си, паркирана под една попрегърбена върба наблизо.

Горски беше човек вече на 68 години, когато това се случи.

От малко градче. Патриархално възпитан.

Знаеше, че трябва много да се работи и да спестява.

Да се ожени, да има деца, да съгради дом.

Със скромната си службица и много упоритост
успя да построи къща.

Неизмазана отвън, тухлите се виждаха, но отвътре – всичко наред.

Даже имаше кладенец в двора. Построй я малко извън градчето, за да е на чист въздух,
сред зеленина. Първоначално жена му непрекъснато му натякваше:

„Къде ме водиш в тия ливади?“

Обаче, когато един ден го видя да паркира ново новеничко трабантче пред къщата, а
той целият светнал да казва: „Жена, имаме кола, да те карам където поискаш!“,
млъкна и се предаде. Пък и за децата щеше да е по-добре да играят на воля, а не да
щъкат по улиците на града, дето кой знае какво може да им се случи.

Четиридесет години я строих, те я бутнаха за един ден!

Горски затвори вратата на трабантчето и тогава усети, че не може да направи нищо:
лявата половина на тялото му беше странно изтръпнала,
а дясната в момента не се поддаваше на командите на мозъка му.

Точно когато разбра, че вече е на прага,

в главата му съвсем отчетливо се отвори въпрос:

„Искаш ли да продължиш да живееш?“

Чакане. Пълно мълчание. Светът – утихнал.

От мен ли зависи?

В следващите десет години, когато приятелки на жена му идваха на гости на кафе и
сладки, тя непрекъснато повтаряше:

„Не трябваше да ходи онзи ден да гледа как ни бутат къщата – ама това е, съдба.“

И все щеше да се намери някоя утешителка:

„Така е, душа, ама ти си жена-герой! А и нали знаеш: всяко зло за добро. Децата нали
са добре по Италия. Помагат. Ето и какъв хубав апартамент ви дадоха. То нашият
целият протекъл и един такъв мрачен, сбутан, а при вас...“

~ ~ ~

Горски все седеше отстрани в количката и всеки път не можеше нищо да каже,
нито дори да се помръдне.